

N:o 75.

Af Herr **A. P. Lind**, med förslag till förändrad lydelse af 8 § i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.

Bland de många lagparagrafer och stadganden, som man skulle vara frestad anse vare tillkomna enkom i afsigt att med en och annan förtretlighet afbryta och sätta lif i det lyckliga och idylliska lugn, hvori en svensk medborgare lever under lagens hägnande hand, och utan hvilka han måhända snart skulle insomna i slö likgiltighet, förglömmande den tacksamhet han är det lagbundna samhället skyldig, finnes i synnerhet en, som mer än någon annan är egnad att vid alla möjliga tillfällen gifva de välbehöfliga, irriterande nålstyggen och erinra om att man står under lagens tuktande ferla — jag menar § 8 i Kongl. förordningen af den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet. Denna §, som afser hvilka af kommunens medlemmar, som äro berättigade att deltaga i kommunalstämmas öfverläggningar, gifver denna rätt åt "en hvar välfrejdad svensk undersåte, som är medlem af en kommun samt enligt 57 § *förbunden* att till kommunen erlägga skatt." Den med så frikostig hand utdelade gåfvan återtages dock genast derpå med andra handen, ty lagstiftningen fortsätter: "*och icke häftar för oguldne kommunalutskylder.*"

Här framställer sig åtminstone för mig osökt den frågan — måhända anser man den något närgången: Är det verkligen med rättvisa och samhällets värdighet öfverensstämmande, att en eller flera oförvitlige medlemmar af en kommun, som af en eller annan orsak — missväxt eller andra olyckor och motgångar — någon gång se sig urständsatte att på bestämd tid erlägga sina kommunalutskylder, derföre genast skola sättas i jembredd med brottslingar, som blifvit dömda förlustige medborgerligt förtroende? Det synes mig eljest, som den resterande har "straff" nog i fruktan att få motse besök af herrar exekutionsbetjenter och i gäl-

dande af de ytterligare omkostnader, som medfölja dylika visiter, utan att han derjemte bör förklaras förlustig sin rösträtt i både kommunalt och politiskt afseende.

Förnekas kan väl näppeligen, att mången rättskaffens och duglig samhällsmedlem kan af omständigheternas kraf och utan eget förvällande råka i den ställning att det *för tillfället* är honom omöjligt att gälda sina kommunalutskylder, utan att han därför behöfver vara alldeles insolvent, och mig synes det vara en stor orättvisa och i mångt fall äfven samhället till förlust, att detta under restantiernas indrivande kan komma att vara i saknad af eljest röstberättigade, duglige och hederlige — kanske någon gång sina *bäste* — medlemmar, därför att omständigheterna, mot deras egen vilja, fogat så, att deras namn kommit på restlängdens, jag hade nära sagt, "svarta tafå."

Utan att här vilja orda om utvidgad rösträtt, något som både mensklig och gudomlig rättvisa synes fordra, vågar jag föreslå att 8 § af nämnda Kongl. förordning om kommunalstyrelse på landet må inskränkas till följande lydelse:

"En hvar välfrejdad svensk undersåte, som är medlem af en kommun, samt enligt 57 § förbunden att till kommunen erlægga skatt, skall, under iakttagande af de närmare bestämmelser som 9 § innehåller, vara berättigad att deltaga i kommunalstämmans öfverläggningar och beslut."

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. P. Lind.